Ч. 139 Пятниця 22 Червня (4 Липня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

До ситуациї.

Що каже кн. Алойсий Ліхтенштайн?

Кн. Алойсий Ліхтенштайн, котрий належить до т. зв. християньско-соцversion ґрупи в нашім парламенті, виголосив в Палаті послів дня 1 с. м. бесіду, в котрій порушив недавну зміну кабінету і дотеперішну систему парляментарну, справу реформи виборчої та ще кілька инших справ. То що він говорив про минувшість есть річ меншої ваги, але цікаво послухати що каже социялістичний князь о ситуациї парляментарній і як уявляє він собі будучність. Отже кн. Ліхтенштайн каже так:

„Доки в Австриї партиї в парляменті більше менше держать собі рівновагу — а то есть від часу побіди Молодочехів і розбитя зеліного обруча — не зможе ані ніяке міністерство партийне, ані міністерство партий, ані коаліцийне міністерство завести якусь розумну акцию державну. В Австриї буде аж тогди можливе парляментарне правительство, коли будемо мати в Раді державній виразно сильну і одностайну більшість. Але аж до того часу буде могло лиш таке правительство успішно вести роботу, котре буде покликане з кругів адміністрациї державної і котре о скілько лиш можна буде здалека стояти від партий, в такім случаю, коли-б члени его перед тим не були членами якихсь партий, або коли-б своїм пізнійшим поступованєм вибили і собі з голови свою колишню партийність і затерли історию своєї партийности в памяти своїх ровесників. Виглядає то ніби як славословленє абсолютизму — каже кн. Ліхтенштайн. Але так я не думав. Абсолютизм мені так само несимпатичний як і всї партиї в Палатї. Міністерство урядниче есть в Австриї конечностию аж до того часу, коли настануть серед виборців ті великі зміни, яких народні партиї сподївають ся, а котрі заповідають многі ознаки та котрі відновили би сю віком вже стару Палату від самого споду.

Уґруповане партий, яке есть в теперішнім парляменті, було певно конечним для періоду виборчого який тепер кінчить ся. Позаяк борба партийна в Чехії довела до роздору межи народом а шляхтою, з другої же сторони сполучена німецка лївиця увійшла до сеї Палати, хоч морально ослаблена, то все-таки в поважнім числї 110 мужа, то треба було радувати ся з того, що хоч найрізнороднїйші ґрупи і елементи, але згідні бодай в своїй неприхильности для лїберализму, сполучили ся в однім консервативнім клюбі в одну числом велику цїлість. І в парляменті мають своє значінє слова великого стратеґа і політика Наполеона, що Господь Бог веде борбу за сильні баталїони. То уґруповане партий позістане без сумніву аж до кінця теперішного періоду виборчого, бо условя его не змінять ся. Скоро же нові вибори принесуть нам ту зміну якої сподївають ся навіть оглядні політики, а іменно ослабленє лївиці о яких двайцять і кілька мандатів, тогди мешканцї того будинку з конечности, яким есть теперішний клюб консервативний, покинуть его і побудують собі кождий окремо свою хату. Природа прийде знову до свого права. Чеські властителї більшої посїлости вернуть знову назад туди, де найлїпші зпоміж них люди колись славно дїлали, т. є. назад до свого народу. Так само і полудневі Славяни сполучать ся після свого спорідненя.

Німецкі консерватисти з громад сільских, у котрих національний момент через довголїтні їх союзи з Славянами уступив був на другий плян і німецкі национали, у котрих релїґійний момент уважає ся ще за річ меншої ваги для відродженя нашого народу, пізнають може на нашім примірі, який даємо ми християньскі социяли, що рух реформи економічної, котрого проґрама есть преці спільна трьом нашим ґрупам партийним, викликує тим більший відгомін в дусї і серцях, коли поступає рука в руку з живим почутєм національним і з вірним привязанєм до віри наших батьків. Ті гадки може зблизить до себе всїх німецких послів, котрі суть щиро прихильні ідеї социяльної реформи.

То есть річ певна, що сполучену німецку лївицю в сїм парляменті і в Австриї взагалї можуть остаточно побороти лиш Німцї. Ворожість Славян задержала сполучену німецку лївицю, але ворожість Славян надала сполученій німецкій лївиці того фальшивого національного німбу, на який она віколи не заслугувала і та ворожість Славян приспорила її цїнних національних сил, без котрих она стане ся безсильною. Лиш Німцї зможуть побороти сполучену лївицю і я маю надію, що ще дочекаю того дня“.

Що каже пос. др. Ебенгох?

В день сьв. Петра і Павла (після лат. обряду) говорив пос. др. Ебенгох в католицкім товаристві народнім о політичній ситуациї і сказав так:

„З практичного становища і в інтересї нашої партиї добре стало ся, що правительство і коаліция упали не через партию консервативну, але через лїбералів, бо лїберали через

СЕЛЯНЬСКА ЧЕСТЬ.

(Образок з житя герцеговиньских Сербів).

Написав Ф. К.

(Конець).

— Нещасте з тими дївчатами — говорив старий і відсунувши крісло, що я ему подав, прикучнув в куті комнати та підобрав під себе ноги.

— Старий беґ, — сказав Юро — повідав раз там в каварни, що жінці приростає трошки мозку в голові аж тоді, як віддає ся, і если учив того Магомет Турків, то — здасть ся — не помилив ся хоч в тім однім. Моя стара — нехай в Бозї спочиває — мала правда більше в голові як инші жінки, бо як би ще тепер жила, то і менї і моїй дочці поводилось би далеко лїпше. Я ж не можу заєдно сидїти коло дївчини і уважати на кождий еї погляд та на кождий крок.

Старий сидїв ще хвильку задуманий на своїм місци, відтак зірвав ся і попращав мене словами:

— Бувай здоров пан-отче; не забудь дожидати весїля коло церкви як надійдемо; се буде послїдний мій радістний день, бо як лише не буду вже журити ся і бояти ся о мою Милиенку, то всьо зі мною скінчить ся, тодї іти менї хиба на тамтой сьвіт.

Бідний Юро! Се була его послїдна розмова зі мною. З якоюсь тревогою дожидав я від тепер назначеного весїльного дня.

Над вечером в день Різдва Пр. Діви пішов я до церкви. На кладовищи була цїла товпа цїкавих, що прийшли навіть з чужих сіл, щоби побачити гарну і богату Милиенку в еї весїльнім одязї і я мусїв просити людий уважати на бідні деревляні хрести в траві.

У нас впрочім звичай — додав отець Сава — що если який богатий чоловік віддає дочку або женить сина, то в его хатї через цїлих три днї не лише свояки і знакомі, але й цїлком чужі гостять ся, скоро лише зложать родині желаня. Надія на веселу забаву в найблизших днях на кошт богатого Юра, стягнула молодїж з цїлої околиці, особливо молодїж мужеску.

Вкінци вистріли з рушниць і з моздїрів дали знати, що весїльний похід рушив до церкви. Я дожидав на порозї церкви весїльних гостий і лише з трудом міг я задержати вільне місце перед церквою.

Похід наблизив ся.

Насамперед хорунжий, відтак отець молодої в золотом вишиванім жупанї та з вибиваними сріблом пістолетами і ганджаром*) за поясом. По обох его боках поступали яко старости два найзнатнїйші господарі з села.

Відтак надійшла Милиенка посеред двох дївчат в еї віці. Всї три мали на голові малї червоні округлі шапочки, що в Герцеґовинї як і у всїх полудневих Славян означає дївочість.

Молода, що вже завтра не мала носити шапочки а замість того мусїла завинути голову хусткою як і всї прочі жінки, мала на шапочці заслону, що спадала на плечі і закривала по части еї розпущене волосє.

За молодою ішов Мірко, жених, довкола него купка молодих паробків, що раз за разом стріляли з пістолетів. Вкінци поступали свояки і знакомі молодих і то насамперед мужчини, відтак дївчата, що при нагоді нинїшного сьвята прибрали свої шапочки цьвітами, а на останку жінки.

Хорунжий війшов вже яко перший до церкви а старий Юро перед церковними дверми хотів менї як раз подати руку, щоби звитати ся зі мною, коли втім якийсь молодий чоловік, перетиснувши ся насильно поміж товпу глядачів, прискочив до Милиенки, зірвав її з голови шапочку з заслоною, кинув еї на землю і топтаючи еї ногами, крикнув голосно зміненим голосом і затиснувши кулаки:

— Она не варта стати в тім одїно перед божим престолом. Я Ілїов Луйо можу се посьвідчити. Она менї присягала вічну любов. Она обіцяла менї бути вірною.... була моя.... Так мене Боже покарай як неправду говорю!

Настала хвиля, коли всї стали як скаменїлі і сеї хвилї ужив Луйо Ілїов, щоби утечи.

*) Ганджар = довгий ніж, котрого уживають Серби в борбі.

то, що не допустили до дальшої спільної роботи в ділї великих реформ, в міродайних кругах певно не зискали нічого. Всї ознаки, котрі не хочу тут наводити, вказують на то Положене консерватистів не єсть некористне, бо їх не можна винувати за то, що нараз настала перерва в роботі около великих реформ, а відтак і длятого, що они підпирають провізоричне правительство в переводженю єго задачі, не жадають від него нічого, що оно яко провізория не могло би зробити і уникають всего, що могло би ситуацию запутати і скомплїкувати. Провізоричне правительство має залагодити лиш біжучі справи і забезпечити буджет. Оно не має переводити нїякої проґрами, отже й не заступає нїякої а супротив партий стоїть лиш яко мінїстерство роботи. Робити трудности такому правительству, значило би робити трудности самим собі. Коли вже коаліция розбила ся, то можна хиба радувати ся з того, що то в такий спосіб стало ся, і що справа цилейска ще завчасу станула на порядку дневнім комісиї буджетової. Бесїдник сконстатував відтак, що в клюбі консервативнім єсть повна згода під випробованим проводом ґр. Гогенварта. О становищи клюбу консервативного в будучности сказав др. Ебенгох так: „Коли ми консерватисти через упадок коаліциї відзискали повну свободу акциї, то нас то не спонукає, щоби ми вступили на дорогу радикальну і поробили собі ворогів з приятелів. Ми будемо як і давнїйше після найлїпшого знаня і совісти на всїх полях виявляти наші засади релїґійні і не дамо їм зробити кривди. Будемо справедливі супротив всїх народів держави і будемо старати ся о духове і матерstatus ріяльне добро всїх станів в переконаню, що тим служимо найлїпше нашій вітчинї. При тім не занедбаємо рішучости у відповідній порі, але и не спустимо з ока розваги і уміренности, котрі на поли політики були ще завсїгди добрими провідниками.

Що кажуть Молодочехи?

Молодоческий комітет екзекутивний, котрий зібрав ся був у Празї, щоби вислухати справозданя пос. Герольда о ситуациї парляментарній одобрив поступоване молодоческих послів і признав, що оно не може змінити ся, доки не змінить ся ситуация. При тім висказано погляд, що Рада державна не буде розвязана, але настане нова коаліция, знову без Молодочехів, хоч також не потреває довго. Аж тогди приступить правительство до якихсь рішучих постанов. Наради були довірочні і длятого можна о них лиш де-що загально сказати, але то здаєсь вже бути важною річию, що комітет уважав ся некомпетентним рішати щось о зміні становища партиї і орік, що до того має право лиш з'їзд мужів довіря. Єсть то відповідь на той напір, який роблять в молодочеській партиї радикальні елементи. Для дальшої характеристики треба додати, що коли підчас дебати над буджетом посли Вашатий і Бжезновский записали ся до голосу против титулу „Двір цїсарский“, то посли Герольд і Кайцль зажадали від них щоби они не промавляли против того титулу, бо так ухвалив комітет екзекутивний, а відтак пішли і вичеркнули із спису бесїдників імена обох сих послів.

Перегляд полїтичний.

З Відня доносять, що по скінченю сеї сесиї, Рада державна буде скликана знову аж з кінцем вересня або початком жовтня. На вчерашнім засїданю Палати послів ухвалено по довшій дебатї титул „фонд диспозицийний“.

З Льондону доносять, що кабінет, який утворив льорд Сальсбері єсть дуже сильний і лиш льорд Чемберлен готов в нїм може трохи бороздити. Велику вагу приписують іменованю Курцона підсекретарем в мінїстерстві справ заграничних, котрий в палатї послів буде репрезентувати заграничну полїтику кабінету. Курцон єсть знаменитим знатоком Азиї і належить до тих, що поступоване Росиї в Азиї уважають за велику небезпечність для Анґлїї.

Правительство болгарске вислало ноту до Порти, в котрій зажадало 10.000 франків відшкодованя за напад Помаків (потурчених Болгар в горах Родопе) на пограничні села болгарскі, а заразом і висказало своє здивоване, що Порта позволила командантови другого корпуса в Адріянополи робити, що він сам хоче, через що можуть настати конфлїкти і Болгария мусїла би відповісти мобілїзациєю. Відповідь Порти на ту ноту успокоїла правительство болгарске.

Новинки.

Львів дня 4 липня 1895

— **Виділ товариства „Бурси сьв. Йоана Хрестителя“ в Дрогобичи** розписав конкурс з речинцем до 18 серпня с. р. на приняте учеників до сеї бурси. Місячна оплата виносить 5 до 10 зр. для учеників з дрогобицкого повіта, а 12 до 15 зр. з повітів чужих. Нечлени платять 1 зр. вписового. Поданя неостемпльовані, заосмотрені метрикою хрещеня і послїдним шкільним сьвідоцтвом, треба вносити до виділу на руки дра Володимира Антоновича. — За виділ: *П. Кмить* предсїдатель. *В. Єсип* секретар.

— **Зелїзнича катастрофа.** Як телеграфують з Праги — наїхали дня 3 с. м. рано два поїзди на себе між Прагою а Пісеком. Чотири особи потерпіли тяжке, а девять лекше ушкодженє тїла.

— **В Збаражчинї**, як звідтам пишуть, проявив ся сильний рух еміґрацийний до Бразилїї. В кількох громадах сей рух прибирає навіть грізні розміри: люди немов подуріли, нїчого не роблять, а лише розповідають собі всїлякі байки о Бразилїї, о котрій ширять якісь незнані люди найдивнїйші вісти. Перед кількома днями об'їздив найбільше розворушені громади ц. к. староста і представляв людям правдивий стан річи.

— **Про вибір ґенерала Змартвихвстанців** подають часописи такі вісти: По смерти кс. Пшевлоцкого, бувшого ґенерала Змартвихвстанців, зібрала ся в Римі капітула і по 5-дневних реколекциях вибрала зараз на першім засїданю ґенералом одноголосно о. Павла Смоликовского. Виборців було 11. Кілька днїв держано вибір в тайнї, ждучи, аж папа вибір затвердить. Як звичайно, по таким затвердженю приймає папа нового ґенерала враз з капітулою на авдиенциї. Така авдиенция відбула ся 29-го червня. По промові о. Смоликовского і відповіди папскій пригадав папі новий ґенерал, що між Змартвихвстанцями є також члени обряду всхідного. Правда, они в великій меншости — говорив о. Смоликовский — але тепер так випало, що вибрано на ґенерала сьвященика обряду всхідного, отже запитав папу: чи хоче, щоби вибраний остав ся і яко ґенерал в обрядї всхіднім. Папа хвильку надумав ся, а відтак, звертаючись до капітули, поспитав: „А чи отцї капітули не мають нїчого против того, щоби ти і дальше лишив ся в тім обрядї?“ Коли капітула одноголосно відповіла, що против того нїчого не мають, сказав папа з вдоволенєм: „Зістань в своїм обрядї“ і відтак

Молода закрила руками лице і заточила ся, але отець, що по хвилевім остовпіню попав в нервове роздразненє, вихопив нагле зза пояса один з сріблом вибиваних пістолєтів і обертаючи ся до дочки, сказав сильним голосом:

— Коли так, коли ти аж так далеко забулась, то умирай і спасай честь свою і твого старого батька!

Відтак виціливив холоднокровно до своєї одинокої дитини і потягнув за курок.

Куля поцїлила Милиєнку в само серце і она упала на руки товаришок, котрі легко зложили єї на онтім камінним памятнику, що стоїть там перед церковними дверми.

Я наблизив ся до конаючої і дав їй розрішене. Она мала замкнені очи і — здавалось — була нежива, але по хвили шепнула ледве чутним голосом:

— Тату, простіть!

Відтак підоймила ся ще раз грудь і з легким вздохом померла.

Отець Сава підніс праву руку і повів рукавом по очах; може обтирав сльози.

Франциcканин перервав на хвилю оповіданє, коли я почув зараз коло нас голосний звук. То були дзвони, що висїли на деревлянім руштованю і дзвонили до вечірної молитви.

Темно стало в долинї, найвисші шпилї гір, що ще перед хвилею яснїли в сонішнім сьвітлї мов золоті, покрили ся тепер густою мракою і торжественна тишина вечера залягала цїлу околицю.

Отець Сава підніс ся, зсунув з голови свій каптур на плечі і зложивши руки став говорити вечірну молитву.

Я поглянув на руштованє. Довкола него клячала громадка дорослих людий. Більша часть їх не молила ся; они впялили ся очима немов в захватї в дзвони і побожно прислухували ся їх голосови, неначе якому висшому єству, що звіщало їм в незнаній але в зрозумілій бесїдї визволене з вікової неволї і гнету.

Дїти, що перше тлумили ся по кладовищи, зібрали ся під дзвонами в одну громадку і обіймившись руками, поводили головками за порушенями дзвона.

— Там лежить Милиєнка — сказав отець Сава, покінчивши свою молитву та вказуючи на білий хрест, що стояв найблизше нас.

— Там коло неї поховали ми того самого дня Луя Ілїова. Вечером, коли Милиєнка померла молився я коло єї трупа, що лежав на килимі в церкві перед престолом в весїльнім одязї але без шапки. Нараз вступило до церкви кількох людий, моїх парохіян, і не бачучи мене при слабім сьвітлї оливної лямпи, що горіла перед престолом, приступили до марів в кутї при дверех і хотїли їх взяти.

Не рушаючись з місця, запитав я їх голосно, на що їм марів, бо був цїкавий дізнати ся, що в селї стало ся.

Люди так наполошили ся в першій хвили мого голосу, що залунав по порожній церкві, де як они гадали не було нїкого крім трупа, що кинули мари і стали тиснути ся як найкорше до дверий. Але один з них пізнав мій голос і успокоїв других.

Отже они менї відтак оповіли, що Мирко, молодий, засїв ся неспостережений за якимсь муром, та що як раз в хвили, коли Луйо входив до хати свого стрика, Мирко напав єго ззаду і вбив єму ганджар в серце.

— І так дїйстно було — закінчив отець Сава простуючись і завязуючи свій білий монаший шнурок в поясї. — За пів години лежало в церкві двоє люблячих ся молодих, що своє засліплене мусїли окупити того самого дня смертию.

— А що стало ся дальше з вітцем і женихом та хто лежить ще там похований коло Луя і Милиєнки? — спитав я по хвили.

— Оба, Юро і Мирко, отець і жених, щезли тої самої ночи і нїхто не знав куди они подїли ся. Вправдї кілька місяців пізнїйше ходила між людьми чутка, що они, стараючи ся скрити ся перед турецкими жандармами, котрі за ними шукали, пристали до шайки розбишаків, що переховувала ся в горах на чорногорскій границі і від часу до часу нападала та рабувала турецкі села і фільварки, однако не можна було нїчого певного дізнати ся.

В падолисті на другий рік — оповідав дальше отець Сава — почув я одної ночи сильне ковтанє до дверий.

Слуга сказав менї, що якийсь чоловік, імовірно розбишака, о скілько можна було єго розпізнати в ночи, хоче зі мною говорити.

Я схопив ся з ліжка, накинув на себе рясу і підійшов до вікна.

Коли мене побачив той чоловік, що стояв на дворі під вікном, відозвавсь до мене:

— Отче Сава, старий Юро помер вчера. Я ходив коло него як коло вітця на полонинї. Перед смертию просив мене сказати тобі, аби ти відправив кілька служб Божих за єго грішну душу та щобись роздїлив між бідних всьо, що

се ще повторив з притиском. Опісля папа широко говорив о своїм бажаню піднести всхідний обряд і розпитував ся докладно про місию болгарску о. Вроновского. О. Павло Смоликовский зістанесь поки-що дальше на уряді ректора в польскій колегії в Римі.

— **Нещастні пригоди.** Полкового лїкаря, дра Фрауенгляза в Перемишли, що виїхав сими днями з родиною до Красичина, постигла дуже неприятна пригода. Невправний візник, що в додатку поводив двома слїпими кіньми, вивернув віз на гладкій дорозї. Жінка і дїти дра Фрауенгляза не потерпіли ніякого ушкодженя, однако сам лїкар дістав ся під колеса, котре розторощило єму обі ноги. Незручний візник утїк, а властителя фіякра потягнено до відвічальности. — При улици Жулиньского у Львові працював вчера в отвертім каналї один робітник. В тім над'їхав улицею крупяр Войтїх Новицкий так неосторожно, що кінь упав до отвореного каналу і тяжко покалічив працюючого там робітника.

— **До лат. капітули львівскої** на місце кс. еп. Пузини приділено кс. архієпископа Гриневецкого.

— **Огнї.** Про огонь дня 1 с. м. в Глинянах надходять такі близші вісти: Огонь вибух о годинї $11\frac{1}{2}$ в полудне на рускім приходстві. При спеці обняв він дуже скоро деревляні доми в сусїдстві, криті соломою, а відтак розширив ся і знищив множество будинків; кажуть — около 200. Значно більша часть будинків не була обезпечена. Удало ся уратувати церков, костел і будинок судовий. Уряд податковий згорів, але великій енергії поборця п. Шумского удало ся виратувати касу і книги. Огонь тревав ще й цілу ніч. До 400 родин остало ся без криші і хлїба, а многі стратили в огни все, кромі тої одежи, що мали на собі. З першою помочию хлїбом або одежию наспіли міста Золочів і Перемишляни та ґр. Потулицкий, властитель Глинян.

— **П. Володимир Витошиньский,** родом з Денисова одержав на університеті краківскім степень доктора всїх наук лїкарских.

— **Інспектором народних шкіл** в повітї кіцманецкім на Буковинї іменований старший учитель з Вижвицї Іларий Стратийчук.

— **Стрейк робітників при цегольнях** у Львові так як би скінчив ся. Значна більшість властителів цеголень пристала на деякі, що правда, малі концесиї, а робітники приняли і то, і повертають до роботи. Чотири властителї цеголень відмовили всяких уступок, длятого робітники тих цеголень казали переслати свої книжки робітничі до бюра промислового, щоби могли деинде пошукати собі роботи. При полагодженю стрейку посередничило міске бюро промислове.

— **Нещастна родина.** Минувшого четверга у Відни відобрала собі житє і своїй 12-лїтній дочцї отруєю, жінка полкового лїкаря дра Франца Румля. Яко причину подавали одні незгідне пожитє родинне, иншї надто сильно розвинений нервовий розстрій. Ві второк дня 2 с. м. відобрав собі житє в той самий спосіб др. Румель. В полишенім письмі заявив, що не міг пережити утрати жінки і дитини.

— **Циклон** навістив сими днями місцевість Кальв в Віртембергії і повалив богато будинків. Дахи з домів позривані, вікна повибивані, а в лїсах понищені цїлі парцелї. Рівночасно падав сильний град. Се вже друга така страшна буря навістила Віртембергію в сїм роцї.

— **Сьвященики і біцикли.** В часописи для католицкого духовеньства в Австриї, п. з. Correspondenzblatt провадить ся спір о уживанє біцикля сьвящениками. Одні зсилаючи ся на орeченє S. Congr. E. et R. і розпоряджень деяких епископів нїмецких виступають против, другі же боронять уживаня біциклів доказуючи, що розпорядженє конгрегациї дотикає лише італіяньских сьвящеників задля відмінних там обставин — і що їзда біциклем єсть і здорова і улекшує сьвященикови працю в розлеглій парохії та не будить жадної соблазни в народї. — Після нашої гадки — каже „Душпастир“ — їзда біциклем єсть ще нова і як кожда нова річ, має своїх поклонників і противників. Тепер ще, именно по містах і по публичних гостинцях, не випадало-би сьвященикови їздити біциклем, але коли-би сьвященик на селї, єсли іде н. пр. до робітників на поле, уживав біцикля, не було би нїчого злого. В будучности може будуть уживати біциклів і лїкарі і урядники далеко мешкаючі і ученики, що мають далеко до школи ходити і другі, тож може війдуть они в загальнє уживанє, тоді нїхто не соблазнить ся, коли також і сьвященика побачить на біциклю.

— **Когути замість псів.** В Сполучених Державах жиє один маґнат Мансон Міг, котрий до стереженя череди дорогих овець уживає не псів, але шість тресованих когутів, яких в Ішпанїї учать бороти ся. Що рана припинають тим когутам остроги. Скоро вівця хоче утїкати або вийде поза пасовиско, зараз кидають ся на ню когути. Вівцї боять ся когутів більше, як псів.

— **Померли:** Ґр. Миколай Воляньский, бувший посол до сойму і ради державної у Львові, в 69-ім роцї житя.

Штука, наука і лїтература.

— **„Дзвінка“ ч. 13** містить: Казку М. Глазунова „Мороз Іванович і цариця лїта“; — байку Л. Глїбова „Муха і бджола“; — продовженє „Подорожий Гулївера“ Джонатана Свіфта; — розвідку „Голуби“; — повістку Ганни Подолянки „Звертай“; — початок розвідки В. Висковатова „День у римскому циркву“ та розвязки задач, ребусів, шарад з ч. 12 і загадки та задачі.

— **„Учителя“ ч. 13** обіймає: Продовженє „Вимок з жерел до історії України-Руси“ М. Грушевского; — відчит В. Витошиньского „Чого домагає ся суспільність від учителя народного?“; — продовженє розвідки В. Витошиньского „Наука рахунків в школї народній на підставі нових книжочок рахункових“; — новинки, всячину, відозву „Руского інститута для дївчат в Перемишли“, оповіщенє бурси для учительских кандидатів в Самборі, конкурси і посмертні вісти.

Телеґрами.

Будапешт 4 липня. Льокальний поїзд, що ішов з Будапешту до Рокошпальоти наїхав в наслїдок злого уставленя зворотницї на ваґон з деревом і викинувши его з шин, перевернув. З подорожних нїхто не потерпів ушкодженя, лише кондуктор легко скалїчив ся.

Бїлград 4 липня. В тутешних політичних кругах удержує ся поголоска, що кабінет Христича предложив нинї королеви свою димісию. Рішенє короля має наступити завтра.

Специя 4 липня. На торпедовім човнї „Аквіля“ експльодував котел. Експльозия убила 5 людий, а 12 легко ранила.

— **Книгарня наукового тов. ім. Шевченка** у Львові, улиця Академічна ч. 8. продає слїдуючі книжки: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть I, 1 зр., Книга казок, поезиї часть II, 60 кр., Твори прозаїчні ч. I. 80 кр., ч. II. кр., ч. III. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. I, II, III, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4·50 зр., з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. I. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского 10 кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич 1 зр. — Ґерінґ-Герасимович. Що то є ґосподарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Днїпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї, ч. I. 20 кр. — Михайло Старицкий. В темряві драма 20 кр. — Юлий Верне. Подорож довкола землї 50 кр. — Молитвенник народний (фонетичний) 15 кр. — Марко Кропивницкий. Титарівна, драма 20 кр. — Василь Шурат. Замітки до Чернця Шевченка 10 кр., Чернера република на Афонї 10 кр., Пісня про Роланда 50 кр. — Школиченко, Між народ, повість 20 кр. — Митро Олелькович. Писаня україньскі 10 кр. — Василь Кулик, Писання 10 кр.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ. год

Відходять до

	Посьпішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Скольового і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Скольового і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ще лишило ся з его господарства. Старий мав цїлий час лише одно бажане, в котрим звірив ся передо мною, хоч гадав, що се не удасть ся зробити, а именно, щоби его поховали в сьвяченій земли коло его дочки. Отже щоби ти, отче Саво, міг виповнити се найщирійше бажане старого, котрий був і твоїм приятелем, то я приніс его тїло в сїй бурливій ночи на своїх плечах з полонини і положив его там на кладовищи. Поховай его зараз, отче Саво, бо як Турки дізнають ся, то привяжуть его до стовпа і дадуть на жир крукам. Він простив її. Він був єї вітцем, то й міг так зробити — сказав вкінци розбишака — але для мене буде єї память проклятем мого житя, бо на сїм сьвітї зробила она мене на віки нещасливим і задля неї я проклятий на все.

* * *

Кілька годин опісля сидів я сам в спальни Францисканина. Він пожелав менї доброї ночи і пішов до другої комнати, і я на дармо просив его, щоби спав в своїм ліжку, а менї постелив де инде.

Місяць зійшов і осьвітив околицю; побілена церков, здавалось, присунула ся близше приходства, а під заднім муром кладовища виднїли ясно три білі хрести, відбиваючи ся від темної площі кладовища як від чорного килима.

Ті хрести оповідали в нічній тишинї в тїм далекім гірскім селї дикої Герцеґовини о сумній любовній історії з житя того строгого народа на славяньскій земли.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.